

Dynamisch tijdsbeeld in *Amsterdammers* // Algemeen

- Door Redactie op 9 juni 2014 om 13:00, in de categorie Algemeen en Gezien.

Zwarte bladderende verf op de muren, gebarsten spiegels en felle neonlampen. Een muffe biergeur komt je tegemoet als je de oude danszaal van de marktkantine binnen loopt. *Amsterdammers*, de nieuwe voorstelling van Orkater, vindt plaats in wat ooit een kantine van de markthallen was, daarna omgevormd werd tot theater en later een discotheek werd. In de zaal staan aan weerskanten grote barren en een rond balkon kijkt uit op de dansvloer.

Harde elektronische drum & bass muziek klinkt en de voorstelling begint. Rebbeleerende krakers in zwarte kleding komen uit alle hoeken het podium op gerend. Zo belanden we in de jaren '80. Er is woningnood. Ellen (Margot Ros) is op zoek naar een nieuwe huis en probeert onderdak te vinden bij Peter (Leopold Witte), een gevestigde kraker in Amsterdam. Haar vriend Hans (Geert Lageveen) komt haar achterna. In de krakersbeweging wordt gepleit voor vrijheid, geen persoonlijke eigendommen, samen delen en vooral moet alles met elkaar worden overlegd. Opstanden worden bekokstoofd en de gevestigde orde wordt ondermijnd.

Van drugsparty naar stress op kantoor

Als het in het huis van de idealen oppervlakkiger is dan het lijkt scheiden de wegen. Ellen, Hans en Peter volgen ieder hun eigen pad. Het publiek volgt de drie personages van de jaren '80 tot in het heden. Heftige drugsparty's leiden uiteindelijk tot een stressvol leven op het kantoor. Een kind, een huis en een baan van 9:00 tot 17:00. Uiteindelijk ontmoet de oude generatie de jongere generatie weer. De confrontatie vindt plaats. Wat is er met de idealen gebeurd uit de jaren '80? Waar is de solidariteit en gelijkheid gebleven?

Soms te geënceneerd

De *Amsterdammers* is een tijdsbeeld uit Amsterdam en wordt gespeeld door Amsterdam. Zo'n veertig figuranten uit de stad maken de voorstelling een dynamisch geheel. De verhaallijn is makkelijk te volgen en zeer toegankelijk. Door de vele medespelers en de muziek verveel je je geen moment. Er wordt door zes vocalisten live gezongen. Latijnse kerkliederen en popmuziek

wisselen elkaar af. Een confronterend vraagstuk over idealen wordt aan de kaak gesteld. Er wordt veelvoudig gebruik gemaakt van stereotypen tijdens de voorstelling. Hier en daar ligt het er iets te bovenop, waardoor het de gelovigheid ten onder doet. Door de velen figuranten en spelers komt de voorstelling vaak geënceneerd over. Hierdoor voelen sommige scènes geforceerd aan en vervallen figuranten veelal in het overacteren tijdens stil spel. Toch geeft *Amsterdammers* een dynamisch tijdsbeeld weer vol met confronterende idealen.

Tekst: Gaby Langendijk

Foto: Ben van Duin